

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

[illegible]

מוסף רש"י

שלמיו לרבות שלמי נזיר.
למידת לחמי תודה לעשרת קבין
ירושלמיות ולחצי לוג שמן ושיהיו
באות עשר (לעיל עו. בכת"י).

רבינו גרשום

[illegible][illegible]

גדול וא' להמשחו: שלמיו על

התודה היתה באה

חממי תודה: קפיווי. חלאי קבים:
מרצה מן תהיינה וצפרשה כחז
קש חוזר ומלמד צהיקש. (ד) דחמץ
ה מן היקישא דלחם לחם: חוזר
גד חמץ הבא מזה: הימנו ודבר

אמר רב יצחק בר
אימא עשרה קפזי
דבר הכתוב למדנו
למצה מגין חל^א
חמין הבא מצה^ב
חור ומלמד בחוקש
וכל הימנו ודבר אחר^ג
למאן דאמר לא הו
היקש מאי איכא למ
מתני' המילואים ה
חלות ורקקין^ד ורבי
שתי ידות כמצה^ה
ואין בה רבוכה נמצא
שהן ששה עשרונות
אמר רב חסדא אמר
דאמר קרא ומסל^ו
לקח חלת מצה אחת

ורקיק אחד בשלמ
 רקיק שמן מאי ^א נ
 ללה רב אוי אומא
 כדרר שר נחמן בר
 כבלא ^ב זה קרבן א
 לה' ביום המשח או
 ביום המשח רבכ ^ג
 מה המשח רבכ ^ד
 רב חסדא כהן גדול
 שתי עשרות האפ
 ולחינוכו מר בר ^ה
 פליגי הא דעבד עב
 דא דלא עבד עבד
 היות היתר באור
 שבתורה ^ו ^ז תנו
 שלמי נזיר לעשרת ק
 שמן יכול לכל מה ^ח
 מאי תלמודא אמר
 רבנא מצות לאפוקי רבנ
 רבי ישמעאל תו
 ורקיקין פרט כלל ופ
 שבתר חלות ורקיקי

מד הוא אלא שזה נכלל
 ש'הרי כבר נאמר (ו) זאת תורת
 קבין ירושלמיות. שהן צ' דיות
 (ו) ולרבינו שמן. לפי שבמדרש
 (ד) מ'א' לחמן לא היה צו מן
 מה שאמור בענין. הואיל והקושא
 שבמדרש מ"ל מלות: מ'א' תלמודא.
 צו מלות. במדרש הרינו מלות
 ורקיקי מלות להדיא חסידים
 צו מלות לא והקושא לחם משי:

[illegible]

אחר שנמשח. אחת להמשחו בשמן וא
שהן שתי ידות של מצה של תודה
של תודה יכול יקיש לכל ג' מינין של
חלות מצות בלולות בשמן וריקיק

פרק שמיני מנחות

אמר רב יצחק בר אבדימי תהייה בתבי. פירוש י"ד יתירא דריש דמשמע אצבאו קאי שדרשנו לעיל שכל שאתה מציא ממקום אחר כזה דאי אשתי הלחם קאי לא מני למכתב י"ד דהא שמים שני גשורנים כתיב ופריי ואימא עשרה קפיי ומשני אמר רבא בעשרונות

דבר הכמוז פ"י דדרש"י מה כל
עשרון לחלה וצקונט' כתב בספר מוגה
שלו נ"א דקמי' אמר רבא וצ' אמר
אמר רב יצחק תהיינא עשרה דבר
הכמוז וי"ס דלא כמיז דבו כלל ו'
עשרונות דצבר הכמוז וגרס' אמר רב
יצחק בר אבדימי תהיינא כמיז ותו לא
פ"י דנשמע דלמא תנעטוי ולתמרר אלו
דוקא שני עשורונים ואין הללו שני
עשורונים ומיהו קשה כיון דלא לא כמיז
תהיינא לא הייתי יודע לענין מה אמר
הכמוז כל ששנה מציא ממקום אחד
כזה לא שיהא עשרון לחלה
כצמח' הלחם והיו להו ו' עשרונות דמה
נפשי פ' אינא עשרון לחלה משום
תרומה או לענין לממר דמה אלו שני
עשורונים אף עלהן שני עשורונים לוי"ד
חלות אס כן השתא דכמיז תהיינא מה
רשית דרשט' לממר אלו דווקא שני
עשורונים אימא אלו דווקא ו' (ב')
עשורונים עשרון לחלה ולגירסת הקונ'
עשורונים עשרון לחלה לממר דרשט'
דכמו שיאמר מתעשה לשון יחיד תעשינא
לשון יצים כמו כן אמר מתהינא הקונ'
שני יציד יו"ד אחד שני עיקר וי"ד
אחת שני עשומ' ו' ועוד אי מו"ד ליפני
א' עשר חלות למח ג"ש דתרומת
מעשר הא כיון דלמר דרשמנא אחד
מכל קרבן ודרשני' (על דף עו.) אחד
שלא יטול פרסוק ולמדת עשרון לחלה
על כדמיז אחד מ' נוטל:

[illegible][illegible]

יחינוכו: לא הא עבר עבודה מעולם כשהוא כהן הדיוט יביא ג'. א' לחינוך תחלת עבודה מעולם
שלא נאמר בניור אלא חלות ורקיקין: ולרביעית שמן. לפי שבתורה היה חצי לוג שמן חציו לח
ת"ל: מאי תלמודא. היאך ממעטו ממצות: אמר רב פפא דלרב שנאמר בו מצות. בתורה מקיש
אבל ברבוכה לא קאמ' מצות:

עין משפט
נר מצוה

י א מיי' פ"ט מהל' מעה'ק
הלכה כג:
יא ב מיי' פ"ה מהל' כלל
המקדש הלכה ז:

תורה אור השלם

1. על חלת לֶחֶם חמץ
יִקְרִיב קִרְבְּנוּ עַל זֶבַח תוֹדָה
שְׁלָמֵינוּ:
ויקרא ז י

2. ומסל המצות אֲשֶׁר לִפְנֵי
י' לֶקַח חֵלֶת מִצָּה אַחֵר
וְחֵלֶת לֶחֶם שִׂמֵּן אַחֵר
וְרִיק אַחֵר וְיִשֶּׁם עַל
הַחֲלָבִים וְעַל שׁוֹק הַיְמִינִי:
ויקרא ח כ

3. זֶה קָרֵבן אֶהְרֹן וּבָנָיו
אֲשֶׁר יִקְרִיבוּ לִי בְיוֹם
הַמִּשָּׁח אֹתוֹ עֲשִׂירַת הָאָפֶדֶה
סֵלֶת מִנְחָה תָּמִיד מִחֲצִיתָהּ
בַּבֹּקֶר וּמִחֲצִיתָהּ בָּעֶרֶב:
וַיִּקְרָא וַיֵּי

שיטה מקובצת

[illegible][illegible]

וְלֹא כָתִיב: (ו) גִּלְיוֹן כַּחֲבֵנִים
 תִּסְּתֶנּוּ וְעוֹד אֵי מִיּוֹד יִלְפִינִי
 עֲשֵׂה מִשְׁלוֹת לִמֶּנּוּ לֵן גִּדְּשִׁי
 הַרְמוֹת מַחֲשׁוֹת לִמֶּנּוּ לֵן גִּדְּשִׁי
 לִמְצֵה אֶצְטָרִיךְ דַּמְתֵּהינָהּ לֹא
 מִרְכִּינָהּ קֹה יֵה דִאֲמָרֵךְ וְיִמְצִיא
 דַּשְׁתִּי הִלָּחֵה דָהֵן חֲמָץ יֵה
 מִיּוֹד הִתְחַיֵּה בֵּן לֹא לִוְמֹה
 הִרְשִׁינִי עֲשֵׂרוֹן חִלְהֵה מֵי
 הַדִּיקֻשׁ דְּהֵי דִמְגוֹי מֵי
 הַרְמוֹה נִפְאֵק לֵן עֲשֵׂה מִכֵּל
 מְקוֹם הִי אֲמִינָה פַחוּוֹה
 מְעֻרָּה: (י) מֵהָ אֲחִיבָאנֹה
 (יט) גִּמְרִי מֵהָ תֵּלֵהם:
 (כ) עֲשֵׂה כִלְלֵה וְבִשְׁתִּי:

א' לחינוכו אחר שנתמנה